
Sandra Wagnerová
Zahrada pozemských rozkoší
ČAS

Sandra Wagnerová

Zahrada pozemských rozkoší

Nakladatelství ČAS

Sandra Wagnerová

Zahrada pozemských rozkoší

© Sandra Wagnerová, 2012

Editor © Josef „Pepson“ Snětivý, 2012
Picture on cover © Ghubonamin | Imagio.cz | Dreamstime.com, 2012
Cover & Layout © Alena Laňková, 2012

© Nakladatelství ČAS, 2012

ISBN 978-80-87470-56-5

Kapitola první

Duben

„Dobrý den.“

„Dobrý den, paní doktorko... To je ale počasí, že?“

„Máte pravdu. Prší už třetí den v kuse,“ odpovídám pracovníkovi ostrahy. Mokré provazy!

Vstoupila jsem do budovy vazební věznice, kde mě ve vyšetřovací místnosti očekával obviněný. Je to muž, asi třicet sedm let, středoškolsky vzdělaný, spíše hubené postavy, tmavých vlasů, s ostrým, pichlavým pohledem.

„Jsem Miroslava Skalská, znalkyně v oboru psychologie.“

„Ženská!“ vyprskl obviněný a jeho oči mě prošpikovaly skrznaskrz.

„Máte něco proti ženám?“

„Ne. Ale bylo mi řečeno, že mě dnes navštíví psycholog – předpokládal jsem, že muž…“ Jeho tvář se opět stáhla do kamenného výrazu bez známky emocí. Tak to je on, Petr K., důvodně podezřelý z vraždy své bývalé přítelkyně, devětadvacetileté M. N. Stalo se tak před třemi týdny.

„Můžeme se pustit do práce?“

„Pro mě za mě…“

„Jste srozuměn s vyšetřením a nenamítáte nic proti mé osobě? Tedy že jsem žena?“ To aby se nevymlouval na podjatost nebo na nemožnost komunikace s něžným pohlavím. Pozice musí být vyjasněny již od začátku. Nemohu popřít, že jako muž, jenž byl zhruba o dva roky starší než já, na mě zapůsobil velmi příjemným, mužným vzhledem, který ženám jistě imponuje. Takový ten smělý „nadsamec“, neustále hormony trýzněný „lovec žen“, vědomý si svého ega a fyzické přitažlivosti.

„Nic jsem neřekl. A nazval bych to určitým zpříjemněním šedé nudy v těchto zdech… Jsou tu samí chlapi!“ Poprvé se usmál.

Komunikace byla navázána. Uvidíme, kolik úsilí bude třeba vynaložit, aby se ledy prolomily docela a bylo možné dobrat se skrytých pocitů pacientova nitra.

Klasické vyšetření spočívalo v získání životopisných dat obviněného a probrání vlastního skutku. Pak následovaly psychologické testy. Ty vyplnil velmi svižně, střízlivě, bez sebemenšího zaváhání a dlouhých dotazů. Když toto vše proběhlo, přešla jsem otázkami k běžné konverzaci.

„Co mi můžete říci o sobě?“ Někoho mi připomínal. Někoho z dávné minulosti.

„Jste přitažlivá žena, jste si toho vědoma? Ovšem měla byste přejít na jiný účes. Ty svázané vlasy, staromilský styl… A příliš tmavé oblečení bez fantazie.“

Trochu drzý, sebevědomý frajer, který se opovažuje kázat. Jeho oči mě vtíravě hltaly. Pan „nadsamec“ si pohrává s „kořistí“? Omyl, vážený pane!

„Děkuji za lichotku, přejděme ale raději k vám. Prosím, promluvme si například o vašem dětství.“

„Mám vyprávět takové ty otřepané historky o milujících rodičích, starostlivé matince, tátovi, jenž mi byl vzorem?“

Rozhovořil se. Patřil k takzvané lepší rodině. Otec zavilý komunista, ředitel místních mlékáren, po revoluci zavilý a veleúspěšný podnikatel. Až si ho přímo z byznysu odebrala paní Smrtka. Matinka, ctihodná paní profesorka. Navzdory manželovi věřící. A synáček, kterému na střední procházela každá lumpárna! Taťka se ze stranické pozice přimluvil. Dodal synátorovi ochranná křídla. Syn byl velmi učenlivý a inteligentní. Učení mu do hlavy „lezlo samo“, ale o to víc byl egoistický, násilný, sebestředný… až nesnesitelný. Neváhal se ke svým úletům přiznávat a pobaveně se smál. Hříchy mládí… Přesto v „poho“ odmaturoval.

„Jaký jste měl vztah ke svému otci?“

„V mládí jako každý urážlivý puberťák – někdy jsem ho musel nenávidět, ignorovat… V těch letech jsem sotva ocenil jeho pomoc. Když to shrnu zpětně: mnohokrát se mě zastal, když jsem to ani nevyžadoval. Jinak byl tvrdohlavým tyranem, který svými zlostnými výlevy obtěžoval mě i celou rodinu. Práce ho sžírala, neúspěchy prudily. Když jsem se odstěhoval za svou první ženou, oprostil jsem se z jeho moci. Až dnes, když už je mrtvý, jsem mu za určité rady do života vděčný.“

Po testech byl čas na neformální rozhovor s obviněným.

„Jaké jsou vaše vztahy s lidmi okolo vás?“

„Podle situace, nejsem příliš přizpůsobivý jedinec.“ Snažil se prezentovat se jako vůdčí osobnost kolektivu. To je přece samozřejmé, s jeho inteligencí…

„Jak vycházíte se ženami? Řekněme od dětství.“

„Příhodná otázka. Skvěle! S mamkou vycházíme výborně.“

„A v partnerských vztazích?“

„Taky. Neměl jsem nouzi o zájem něžného pohlaví.“

„Vztah jste většinou ukončoval vy, nebo vaše partnerky?“

„Vidíte, takhle jsem nad tím nikdy nepřemýšlel… Mám-li být upřímný, ženské se mě držely jako pijavice. Takže vlastně já.“

Zadíval se na mě zkoumavě a pak se vytasil se svými osobními myšlenkami.

„Působíte na mě příliš strnule, nežensky,“ vložil podivnou „poklonu“ do svého vyprávění.

„Pokračujte. Nejsme tu přece kvůli mně,“ upozornila jsem ho.

„Nejsme, ale i já mám právo vyjadřovat své pocity. Nebo se stavíte do role Boha?“ Zaútočil a zasmál se. Ovládl své pomyslné pole bitvy. Mluvil klidně a vyrovnaně.

„A vy jste – věřící?“

„Do jisté míry…“

„A to?“

„V jistém chápání, neuchopitelném rozumem.“ Jeho oči se do mě zakously.

„Ano, rozumím. Tedy snažím se…“

„Nerozumíte. Mám vlastní představu. Kdo vyslal na zem nenávist, nepokoje, strasti? Bůh! A jestliže skutečně ano, není jeho pravé jméno ‚Satan‘? Onen sladký ‚pokušitel‘?!“

„Osobujete si právo hodnotit Boha?“

„Ano! A nenazval se Satan sám bohem? A nezviklal Ježíše, aby se obětoval za tu hanebnou sebranku, která si to nikdy nezasloužila? Podívejte se kolem sebe… Jací jsme! Kolik milujících otců nechává trpět své syny na kříži? Nikdy! Sám mám pětiletou dceru…“

Příliš se rozohnil. Bůh, vina, víra. Málem ho to zvedlo ze židle.

„Je vidět, že vás toto téma stravuje… Mluvme o něčem jiném,“ upozornila jsem ho. Unikal do „nadpřirozena“.

„Ne, dokončím to. Kolik otců tedy pošle své potomky trpět? Jen ti nejhorší! Čtete si v bibli? Já ano! Byl Abrahám soudný, když nabídl jako oběť Bohu svého vlastního syna Izáka? A co Bůh – byl soudný, když tak dovolil uvažovat nešťastnému otci a děsil ho?“

„Takové máte mínění o Bohu?“

„Ano! Nebo byl onen všemocný Bůh zatvrzele surový, nevšímavý k lidské bolesti, či snad bezmocný? Když se opovážil obětovat cizí bolest? I Ježíšovu?“

„Máte vyhraněné názory…“

„A u syna převládlo tedy co: poslušnost neboli otrocká duše, plnící předem nalinkované zadání, či neskutečné hrdinství, které si lidi nevzali k srdci a hřeší dál? Pak je samotný Bůh mstivý, zákeřný, neoblomný – nebo je to vskutku Satan!“

„Jste příliš přísný v náboženských věcech. Dnes to vidíme jinak," požádala jsem ho, aby ukončil své nezvyklé téma. Jsem věřící, navštěvuji kostel.

„Máte pravdu. Bůh má vlastnosti podle letopočtu. Ty, které mu přisoudili sami lidé. Jiný výklad dnes, jiný před tisíci roky. Trestající, ničící. Plameny pro Sodomu i Gomoru!"

„Nesoudíte příliš přísně?"

„A co kdybychom se narodili v Indii, v Číně, v Africe? Obdrželi bychom Boha podle geografické polohy – vyznávali bychom buddhismus, hinduismus, taoismus, konfucianismus, islám, judaismus, křesťanství, přírodní náboženství… Ve starověku by to byl Jupiter, Isis, Osiris, Magna Mater, Kybelé, Mitra, Amon, Marduk nebo třeba Amor!"

„Máte přehled…"

„Samozřejmě! Tisíce bohů, a jen podle místa pobytu! Kdo je tedy pravým ‚Učitelem'?! Ví vůbec o sobě, nebo je to nicota? Bůh je mrtev…"

Mluvil kultivovaně, charismaticky. Věděl, o čem je řeč. Chápala jsem jeho myšlení – zvažuje, je-li vyšší moc než lidská, která by jeho čin potrestala. A proto si ji nepřipouští.

„Vy jste opravdu nenapravitelný heretik."

„Upálíte mě, paní doktorko?"

„Ne! A vidím, že jste znalý… Čtete?"

„Ano, velmi. Četla jste někdy Hermanna Hesseho, Gustava Meyrinka, Ladislava Klímu, Franze Kafku či Břetislava Kafku?"

„Snad Franze Kafku… jeho Povídky mě skutečně oslovily," odpověděla jsem.

„Jsem zarputilý čtenář. Ale pouze moudrých knih!“

„Pokračujte…“

„Studuji Nietzscheho! Miluji knihy Franze Werfla. Nebo J. D. Salingera, Samuela Becketta – ty jsem dokonce četl přímo v originále.“

„Umíte anglicky?“

„Samozřejmě – díky samostudiu a na slušné úrovni. Ale i jinak mám prvotřídní vzdělání.“

„Ovšem vysokou jste nedokončil.“

„Znáte to: rodina, první manželka, pak rozvod, hledání nové partnerky, tápání… Studuji vlastně celoživotně. Ve svém soukromí.“

„S vaším přehledem je škoda, že jste studia nedokončil,“ řekla jsem.

„Škoda? Co mě mohou naučit, když znám více než mnozí profesoři, kteří by se do mě pustili a snažili se mi vtlouci do mozku nesmysly podle svých osnov?“

Rozčílil se. Byl velmi vznětlivý. Přecitlivělý na svou osobu. Už neudržel emoce pod kontrolou.

„Chápu.“

„Chápete? Ne! Nechápete…“

„Než ukončíme naše první sezení, řekněte mi ještě něco: co si myslíte o svém případu?“

„Vše jsem vypověděl vyšetřovatelům. Jsem nevinen. Nezabil jsem svou družku.“ Stáhl se do sebe. Do obranné linie, kam cizí nepřipustí.

„Nejsem soudce ani vyšetřovatel. Zajímají mě pouze vaše pocity a názory,“ zdůraznila jsem.

„Je to velké neštěstí. Majka byla o osm let mladší. Žijeme spolu – pardon… Žili jsme spolu sedm let. Krás-

ně! Nemohu si stěžovat. Máme pětiletou dceru. Takříkajíc velká láska. Já ji přece nezabil…“

„To jsem neřekla.“

„Ale všichni si to myslíte! Policie předložila důkazy, které jsou pouze nepřímé. Přece bych to neudělal – své Majce…“

„Jste pouze obviněný. Čeká vás ještě dlouhá cesta k potvrzení nebo vyvrácení podezření, že jste čin spáchal. A o tom rozhoduje pouze soud.“

Povýšeně se na mě usmál. Ignorovala jsem to a pokračovala: „Mým úkolem je zhodnotit vaši osobnost. Nikoli skutky, které jsou vám přisuzovány.“

Jako znalkyně v případě vraždy jsem se obvykle také zabývala posouzením motivace skutku – obviněný to konečně ví, neboť dostal písemné rozhodnutí policie o přibrání znalce s otázkami, jež mu budou kladeny. Takže v tomto smyslu jsem pak měla zpracovat pravděpodobnostní psychologické vysvětlení, „hodnocení“ skutku, i když zatím není jasné, zda ho obviněný spáchal. Nebylo však mým úkolem hodnotit ho morálně či právnicky. Citlivě, bez zaujetí jsem ho upozornila na svůj úkol. Zklidnil se.

„Chybí vám tu něco?“

„Ano, hudba. Mám doma spoustu rocku a taky nějakou tu prvotřídní klasiku.“ Strádal tichem. Dunivou ozvěnou kroků strážných.

„Slyšela jste někdy vážnou hudbu Arnolda Schönberga? Ne? Je vynikající… Nebo Gustav Mahler! Jeho symfonie! Strhující, vzrušivé. Jde vám doslova mráz po zádech.“

Nadechl se. Jeho oči mě probodávaly. „Jinak velmi doporučuji Mesiáše nebo La resurrezione, Vzkříšení od Georga Friedricha Händela."

Smál se samou radostí, že ve mně získal oddanou posluchačku. Jistě se cítil ve čtyřech zdech cely vyšetřovací vazby velmi stísněný. Sám. Nesvůj. Bez rozletu. Svázán. Udušen.

„Děkuji za doporučení… A těším se příště!"

Rozloučili jsme se.

Rozevřela jsem deštník a vyšla do nepohody. Už třetí den se nemíní počasí umoudřit. Probírala jsem si v hlavě pocity a dojmy ze setkání s obviněným z vraždy. Kolikátý už to mohl být – stý, stopadesátý? Bylo jich bezpočet. Tento byl v jistém smyslu mimořádný. Značně proměnlivý, vypočítavý, vznětlivý, zvláštní osobnost. Přitom podle prvotního dojmu mimořádně inteligentní, sečtělý, intrikující, empatický, kultivovaný. Mluvil slušně, doslova knižně. Pod vlivem emocí však až nenávistně a důrazně.

Chudák holka – nevinná oběť… Musím se na věc podívat i jejíma očima. Tedy podle toho, co jsem se dozvěděla z výpovědí svědků z trestního spisu. Jeho milovaná Majka byla pod jeho neustálým „inteligenčním" tlakem. Vybudoval si u ní jistou závislost a pevný citový vliv. Milovala svého „tyrana". Ten po léta stupňoval svou „výchovu", až si jeho přítelkyně, s níž měl pětile-

tou holčičku, uvědomila, že takhle to dál nejde. Našla si tajného milence. A rozhodla se, že vztah s panem „K" ukončí. Oznámila mu své rozhodnutí. Přesto spolu toho večera šli tancovat. Choval se k ní velmi vstřícně, ba láskyplně. Pak se omluvil kvůli nevolnosti a před půlnocí odešel. Majka zůstala s přáteli až do konce. Podle předběžného zjištění si na ni pan „K" v temnotě počíhal a ze žárlivosti ji uškrtil. Vinu však doposud popírá. Důkazy se stále ještě vyhodnocují, takže vše je zatím pouze hypotetické…

Uvědomila jsem si, koho mi pan „K" připomíná. Spolužáka ze střední. Ondru. Krátce jsme spolu chodili. Tragicky zahynul čtyři roky po maturitě při autonehodě. Nějaký cizinec to do něj „napálil". Na prvním srazu už nebyl a já tehdy pochopila, že mi jaksi podvědomě chyběl. Jeho šarm, výbojnost, vzdor vůči všem konvencím!

Zašla jsem si do obchodu a zakoupila Šestou symfonii Gustava Mahlera. Sama jsem žila jistým pocitem viny, ohrožení, hříchu.

Stalo se to před čtrnácti dny! Den mé největší životní temnoty. Vracela jsem se od otce, jenž bydlel na samotě v Jeseníkách. Mí rodiče se před léty rozvedli, přesto zůstali „dobrými" přáteli. Matka, zatvrzelá tyranka, která toužila mít „jedinečného" syna, nikoliv „jen obyčejnou" dceru… A táta se odstěhoval daleko, až do krás-

ných, svěžích a zdravých hor. Ten den jsem u něj byla od rána, mluvili jsme o všem možném, zašli na oběd do nedaleké restaurace. Klasická idylka otce s dcerou. Až pozdě, velmi pozdě jsem si uvědomila, že nemohu zanedbat ani zítřejší povinnosti. Do léčebny přijede inspekce z kraje, nemohu být tedy nepřipravená.

„Nezlob se, tati, musím. Čekají mě poctivé tři hodiny cesty," loučila jsem se s ním před půlnocí.

„Zůstaň. Můžeš u mě přespat. Kam se ženeš?" vymlouval mi moje rozhodnutí taťka. Je starostlivý. Máme se hodně rádi.

„Dnes opravdu nemohu. Nezlob se. Jedu."

Vyrazila jsem do černé tmy. Cesty naprosto opuštěné, krajina plná hlubokých lesů, nikde ani živáčka. Naladila jsem si rádio a broukala nějaké staré hity, které pouštěli. Jsou tak uklidňující… Člověk zná melodii, slova. Nostalgie. Jistota. Pohoda.

Po hodině jízdy se ozval nutkavý pocit. Zastavila jsem na lesní cestě a vyběhla ven. Předtím jsem vypnula motor i světla a ocitla se v pološeru. Jen za svitu měsíčního úplňku, který osvětloval mechovou mýtinku. Chtěla jsem se trošičku protáhnout, nadýchat lesních vůní. Jen kratičký okamžik, než se zas vnořím do městských sídlišť, betonových kvádrů, odduševnělého, monotónního života okresního města. Do uniformity dnů!

Ticho. Nekonečné ticho pod ubíhajícími mraky na nebeské báni, kolem planoucího měsíce. Nekonečno! Víra v božskou věčnost. Pokora před Stvořitelem, jeho rozhodnutími a záměry. Úcta. Zklidnění emocí. Živý chrám zeleně.

Zničehonic jsem uslyšela hvízdání rychlých kol… Do zatáčky se řítil automobil. A za ním i druhý. Náraz! Pak ještě jeden. Síla úderu kovu o kov mě vytrhla ze zasnění. Panebože, co se to děje? Bouračka v opuštěné pustině…

V úleku jsem vyběhla ke krajnici. Starší auto narazilo zezadu do drahého luxusního vozidla zahraniční značky. Z prvního automobilu vystoupil naštvaný muž, ztěžka se protahoval a držel se za krk. Následky zadního nárazu.

„Debile, zbláznil ses?!“ vykřikl zuřivě na viníka nehody.

Dveře druhého automobilu se otevřely a vystoupil z nich vysoký světlovlasý muž. Zarazilo mě, že jeho ojetina neměla na zadní straně vozidla espézetku. Alespoň jak jsem mohla z dostatečné vzdálenosti vypozorovat. A pak jsem s úžasem sledovala, že ruka viníka nehody něco pevně svírá –ozval se první výstřel, druhý… Byla to zbraň! Jakmile padly oba výstřely, postižený se chytil za hruď a rázem se skácel k zemi. Jeho popravčí se k němu přiblížil a vystřelil potřetí. Ránu jistoty. A najednou bylo ticho…

Málem jsem se hrůzou udusila, jak jsem se snažila potlačovat dech. Přikrčila jsem se, aby mě vrah nezahlédl. Ten zatím odtáhl svou oběť z cesty, prošacoval ji, pak nahlédl do jeho vozidla a nechal ho sjet dolů mimo vozovku. Právě se připravoval, že nasedne do svého „vraku“, když jsem se neopatrně a pomalu pozpátku vracela a šlápla na suchou větev, která v nočním tichu hlučně zapraskala. Muž zbystřil, odběhl od

auta a v tu chvíli mě uviděl. Jeho bledá tvář se na mě zahleděla.

„Stůj!“ vykřikl zuřivě a se zbraní v ruce se pustil mým směrem.

Vyběhla jsem jako poplašený zajíc nebo koroptev. Tápala v nočním lese, běžela kolem kořenů stromů. Kamkoliv!

Snažil se mě stihat. Jeho vodítkem byl sluch. Ztratila jsem se mu, když jsem zalehla do trávy. Blížil se a vzdaloval. Tápal. Až nějaké zvíře, či pták podle šramotu nasměroval jeho kroky opačným směrem. Vyplížila jsem se z úkrytu, rozběhla se a směřovala k autu. Doběhla k němu, nasedla a chvatně nastartovala. Z lesa se ozval výstřel. Do prázdna. Jako zběsilá jsem vyjela na hlavní cestu a viděla, jak se střelec snaží zasáhnout můj kličkující vůz. Pozdě. Netrefil se. Pak jsem ještě zahlédla ve zpětném zrcátku, že se rázně otočil a běžel ke svému autu. Sedl do něj, vycouval, otáčel se. Aby mě začal pronásledovat. Jeho dálková světla mě zezadu zprudka osvítila. Byly to chvíle děsu…

Ujížděla jsem tak bláznivě, až jsem málem rozervala motor. Únik o život! Zatáčky jsem brala doslova jako jezdec formule jedna, nakláněla se ze strany na stranu. Brzdy kvílely. Zadní světla se kvapem přibližovala! Dorazila jsem do dlouze se táhnoucí vesnice. Za ostře klopenou zatáčkou jsem bezmyšlenkovitě vjela do jedné z postranních uliček, pak ještě doprava, doleva, doprava… Až jsem se ocitla u rozevřených vrat venkovského statku. Nezaváhala jsem a zaparkovala auto na jeho nádvoří. Vyběhla jsem a vší silou přivřela stará dřevěná

vrata zanedbané usedlosti. Přes ně do dvora nebylo vidět. A běžela vzbudit místní. Marně jsem je burcovala ze spánku… Dům byl opuštěný.

V kabelce jsem hledala mobil… a nenašla. Polil mě studený pot. Po chvíli jsem jej nalezla pod sedadlem, kam zapadl. Smůla! Baterie právě klekla, zapomenula jsem ji nabít.

Ukryla jsem se za domem v sadu a tiše vyčkávala. Z nervového vypětí jsem se tiše rozbrečela. Nic se nedělo. Po dvou hodinách vyčkávání, kdy jsem si uvědomila, že bych měla zalarmovat nejbližší sousedy a vše nahlásit na policii, jsem se opatrně vydala zastrčenými uličkami na obhlídku. Všude vládlo pouze noční, neutrální ticho.

Co teď? Musím být zítra v práci. Čekají mě necelé dvě hodiny cesty. Váhala jsem. Mám se nahlásit jako svědek? Vrah už jistě zmizel, nebude vyčkávat… Policii nepomohu. Sotva jsem ho zahlédla. Jakou cenu má moje nejasná výpověď? Ztratím čas, nevyspím se, nesplním ranní pracovní povinnosti. Budu pak opakovaně běhat upřesňovat na policii popis podezřelého. Doplňovat výpovědi, identifikovat možné pachatele…

Mám to zapotřebí, když nic nevím?!

Minulost se mi stala varováním. Jak se mi vymstilo to, že jsem před léty byla svědkem dopravní nehody, kde chvátající řidič pospíchal na pohřeb své příbuzné a na přechodu srazil důchodkyni. Řádně jsem nahlásila svou identifikaci a pak chodila na policii doplňovat a upřesňovat výpovědi. A soud? Soudkyně se na mě obořila, když jsem sdělila, že obviněný, jelikož byl

prudce oslněn bočním sluncem – a ta paní mu doslova na přechodu skočila pod kola –, měl jen malou šanci osudnému střetu zabránit. Ještěže to poškozená odnesla „pouze“ bolestivě naraženou končetinou.

„Neptám se na váš názor! Vinu budu hodnotit pouze já a tyto polehčující okolnosti nepřipouštím!“ vytkla mi ona soudkyně důrazně můj osobní postřeh a vyhnala mě ze soudní síně.

Škoda času, marnost námahy. Odvážně jsem tedy nastartovala své auto a vyrazila s malou dušičkou domů. Bez problému jsem dojela. Zlý strašák zmizel, nebyl.

Znovu jsem zvažovala, zda přece jen… Ohlásit, neohlásit? Nikdy jsem se nesetkala tak zblízka, tak na dosah se zločinem. Až s jeho následky, s jeho tvůrci. Při vyšetřeních. Stačilo málo a stala jsem se sama bezbrannou obětí.

Víčka mi doslova padala únavou. Ne! Mlčet! Jen mlčet…

Před třetí ráno jsem padla vyřízená do postele a usnula. V sedm mě vzbudil nenechavý budík.

Celý den jsem se pak v práci potácela mezi povinnostmi, svědomím a výčitkami. A není už pozdě? Vše bylo na vážkách.

„Stalo se vám něco, paní kolegyně?“ vytrhl mě ze zamyšlení hlas nadřízeného.

„Ne, nic vážného,“ odpověděla jsem.

Je to příliš závažná věc, než aby nechala člověka v klidu. Pracovala jsem. Vytěsnila problém. Až večer jsem si jasně definovala svůj vztah k němu – jsem něco jako spoluviník!